

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Gottwaldem v právní věci žalobce **Ing. M. Š.**, v řízení zastoupeného Mgr. Martinem Chrásteckým, advokátem se sídlem Zlín, Zarámí 90, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje** se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2013 č. j. KUZL-70214/2012, sp. zn. KUSP-70214/2012/DOP/Ze, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno [ve výroku 1) o vině] a ve zbývajících částech potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 10. 10. 2012, č. j. R/D/806/17581/KR-42, jímž byl žalobce uznán vinným, (i) že dne 19. 4. 2012 ve 17:02 hodin na místní komunikaci ve Valašském Meziříčí, místní část Hrachovec (poblíž mostu přes Bečvu) ve směru do centra řídil osobní

motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Caddy, RZ X, a na přechodu pro chodce označeném vodorovným dopravním značením V7 – „Přechod pro chodce“ a svislou dopravní značkou IP6 „Přechod pro chodce“ předjížděl jiné motorové vozidlo, čímž porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) a tím se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 téhož zákona, neboť jako fyzický osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjížděl vozidlo v případě, kdy je to obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno; (ii) že dne 18. 5. 2012 okolo 16:50 hodin na silnici I/35 v obci Zašové ve směru na Valašské Meziříčí řídil motorové vozidlo Volkswagen Caddy, RZ X, vlastníka M. Š., IČ X, K., V. M., a neponechal si dostatečnou vzdálenost za před ním jedoucím motocyklem Kawasaki Vulcan, RZ X, řidičky J.P., S. T. 4, S. T., která zastavila před přechodem pro chodce a dávala přednost chodcům, a do motocyklu narazil, při dopravní nehodě byla zraněna J. P., přičemž škoda na vozidle Volkswagen Caddy je cca 10.000,- Kč a na motocyklu Kawasaki Vulcan je cca 20.000,- Kč, čímž porušil ust. § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), porušil povinnost stanovenou v hlavě II. zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta 8.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců, současné mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“ nebo „přestupkový zákon“). Žalovaný svým rozhodnutím změnil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku I. bod 1) následovně: „M. Š., nar. X, bytem V. M., K. 592, je vinen tím, že dne 19. 4. 2012 ve 17:02 hodin, na místní komunikaci ve Valašském Meziříčí, místní část Hrachovec, za informativní směrovou značkou IS 12a „Obec“, označující začátek obce Valašské Meziříčí Hrachovec, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Caddy, RZ X ve směru jízdy od silnice I/35 na obec Valašské Meziříčí, místní část Hrachovec, a na zde umístěném přechodu pro chodce označeném vodorovným dopravním značením V7 „Přechod pro chodce“ a svislou dopravní značkou IP6 „Přechod pro chodce“, předjížděl před sebou jedoucí motorové vozidlo Škoda Fabia stříbrné barvy. Tímto jednáním porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, neboť jako fyzický osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjížděl vozidlo v případě, kdy je to obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.“, v ostatním, jak výše uvedeno, rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce žalobou napadá především rozhodnutí žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně ve vztahu k prvnímu skutku (přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu) a namítá, že:

- 1) přestupkové řízení nebylo řádně zahájeno, neboť popis skutku obsažený jak v „Oznámení o zahájení řízení o přestupku“ ze dne 11. 5. 2012, tak i samotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 10. 2012 nesplňuje zákonem stanovené předpoklady vztahující se k nezaměnitelnosti skutku, dále, že žalovaný

nebyl oprávněn měnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně výroku o vině;

- 2) bylo porušeno právo na spravedlivý proces, neboť žalobci nebylo umožněno účastnit se provádění všech důkazů – výslechů zasahujících policistů, ačkoliv pro to nebyly splněny zákonné předpoklady;
- 3) zasahující policisté nemohli vidět žalobce při páchání jakéhokoliv přestupku a dále, že nemohli po celou dobu (od spáchání přestupku do zastavení žalobce) pozorovat vozidlo žalobce, neboť toto je technicky nemožné a neumožňují to místní podmínky – pokud by bylo žalobci umožněno účastnit se ústního jednání, navrhl by provedení důkazu vyšetřovacím pokusem (rekonstrukcí na místě samém).

V doplnění žaloby pak žalobce konkretizuje jednotlivé námitky ohledně omluvy z ústního jednání a technických možností zasahujících policistů pozorovat přestupek a pachatele po celou dobu od spáchání přestupku po zastavení žalobce. V dalším doplnění pak předložil CD s videozáznamem simulace jízdy policie, přičemž jej navrhuje jako důkaz a dále jako alternativní důkaz navrhuje provedení rekonstrukce na místě samém.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření k žalobě zopakoval důvody, které jej vedli k vydání napadeného rozhodnutí. K první námitce se žalovaný vyjádřil tak, že popis skutku provedený správním orgánem I. stupně považuje za zcela konkrétní a nezaměnitelný se skutkem jiným, neboť přes řeku Bečvu se v blízkosti obce Hrachovec se nachází pouze jeden most a v blízkosti tohoto mostu se v obci Hrachovec nachází pouze jeden přechod, avšak pokud jde o rozhodnutí samotné, tam žalovaný popis skutku změnil tak, aby lépe odpovídal provedenému dokazování, přičemž nebylo nutno rozhodnutí správního orgánu I. stupně rušit, když šlo o nedostatky pouze formální, které žalobce na jeho procesních právech nekrátily. K druhé námitce se žalobce vyjádřil tak, že v případě žalobce se jednalo o opakovanou omluvu, z omluvy neplynula skutečnost, že by se k ústnímu jednání žalobce nemohl dostavit a nad to připomněl, že žalobce omluvu doručil před jednáním osobně a osobně se též dostavil k nahlížení do spisu. K třetí námitce pak doplnil, že neměl důvody pochybovat o svědectví zasahujících policistů, když se s místními podmínkami seznámil prostřednictvím mapových serverů (mapy.cz a maps.google.com) a svědecké výpovědi, jakož i nákresey svědků, hodnotil jako technicky přijatelné vzhledem k místním podmínkám.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve vztahu k žalobnímu bodu 1) se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného. Soud rekapituluje, že tato námitka spočívá v nedostatečném vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně a následném rozhodnutí tohoto orgánu, resp. v oprávněnosti změny, kterou provedl žalovaný. V oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 11. 5. 2012 správní orgán I. stupně uvedl, že dnem doručení oznámení je zahájeno proti žalobci řízení pro přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, *„že dne 19. 4. 2012 ve 17:02 hodin na místní komunikaci ve Valašském Meziříčí, místní část Hrachovec (poblíž mostu přes Bečvu) ve směru do centra řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Caddy,*

RZ X, a na přechodu pro chodce označeném vodorovným dopravním značením V7 – „Přechod pro chodce“ a svislou dopravní značkou IP6 „Přechod pro chodce“ jste

předjížděl jiné motorové vozidlo“ – krajský soud se proto zaměřil na určitost takto popsaného skutku. Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. V první řadě je třeba přisvědčit žalobci, že judikatura Nejvyššího správního soudu ve věcech správního trestání klade relativně přísné požadavky na preciznost formulace výroků rozhodnutí správních orgánů. V rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65, Nejvyšší správní soud konstatoval, že výrok správního rozhodnutí je „*klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky.*“ Podobně i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. ledna 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, uvedl: „*V rozhodnutí trestního charakteru [...] je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“ V nedávném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43 byly tato myšlenky rozvinuty následovně: „*Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku je tedy třeba klást přísné nároky, současně se však nemůže jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku.*“, tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud navazuje na svůj starší rozsudek ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23, kterým byl vysloven závěr, že: „*Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.*“ Ve světle citované judikatury je zřejmé, že určitost místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je třeba hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu, přičemž je vždy nutné posoudit, nakolik formulace výroku umožňuje či neumožňuje individualizaci skutku z hlediska výše zmíněných zájmů na právní jistotě, zabránění porušení principu *ne bis in idem* atp. Na základě popsaných východisek krajský soud dospěl k závěru, že formulace skutku v oznámení o zahájení řízení o přestupku, jakož i formulace výroku rozhodnutí o přestupku v nyní projednávané věci ob stojí. Správní orgán I. stupně označil přesný časový okamžik, identifikoval obec i její část, kde k přestupku mělo dojít, dále popsal směr jízdy jako směr do centra a konečně přiblížil přechod, na kterém se přestupek odehrál jako přechod v blízkou mostu přes řeku Bečvu. Krajský soud dává zapravdu žalovanému, když takto vymezený skutek považuje za dostatečně určitý, když se v blízkosti části obce Hrachovec nachází pouze jeden most přes řeku Bečvu a u něj je pouze jeden přechod, který současně leží v části obce Hrachovec.

Krajský soud tedy uzavírá, že již v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu byl skutek dostatečně vymezen, přičemž v průběhu správního řízení byly zjištěny další skutečnosti, které ještě více zpřesňovaly polohu přechodu (bez vazby

na most přes řeku Bečvu) a skutek samotný (tovární značku předjížděného vozidla a jeho barvu), tyto skutečnosti byly soudem zjištěny ze správního spisu správního orgánu I. stupně, především ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a fotografie přiložené úřednímu záznamu ze dne 20. 4. 2012. Žalovaný tedy

postupoval zcela správně, pokud korigoval popis skutku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž se jednalo pouze o zpřesnění již dostatečně určitého vymezení skutku, pročez nelze dovodit jakýkoli zásah do procesních práv žalobce – tento žalobní bod je pro shora uvedené zcela nedůvodný.

Námítka žalobního bodu 2) je založena na skutečnosti, že správní orgán I. stupně projednal přestupek při ústním jednání konaném dne 1. 10. 2012 bez přítomnosti žalobce, čímž mělo dojít porušení jeho práva na spravedlivý proces – krajský soud se pro níže uvedené důvody s touto námitkou neztotožňuje. Jak plyne z obsahu správního spisu, první ústní jednání ve věci bylo správním orgánem I. stupně nařízeno na 4. 6. 2012, z tohoto jednání se žalobce včas a řádně omluvil, nejprve telefonicky pak též písemně, a to z důvodu účasti na pohřbu. Toto jednání bylo zrušeno a nařízen náhradní termín ústního jednání na 24. 7. 2012, z tohoto jednání se žalobce omluvil telefonicky dne 23. 7. 2012 z důvodu, že je v pracovní neschopnosti a téhož dne doložil správnímu orgánu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti B 1810131, ze dne 20. 7. 2012, vystavené MUDr. M. M., praktickým lékařem. Tato omluva byla správním orgánem I. stupně akceptována a byl nařízen nový termín ústního jednání na 29. 8. 2012, přičemž předvolání bylo žalobci doručeno již dne 31. 7. 2012, žalobce se i z tohoto jednání omluvil těsně před jednáním, a to dne 27. 8. 2012, ze stejných důvodů jako v předchozí omluvě a doložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti B 1810132 ze dne 27. 8. 2013, vystavené MUDr. M. M., praktickým lékařem. Správní orgán I. stupně počtvrté nařídil ústní jednání, tentokrát na den 1. 10. 2012, avšak i z tohoto ústního jednání se omluvil dne 27. 9. 2012, tedy pouhý jeden pracovní den před jednáním – k omluvě z jednání žalobce přiložil neformální potvrzení MUDr. M. J., praktického lékaře ze dne 27. 9. 2012, kterým tento lékař potvrdil, že žalobce je v dočasné neschopnosti od 16. 9. 2012. Správní orgán I. stupně již tuto omluvu nebral v potaz a konal dne 1. 10. 2012 nařízené ústní jednání.

Podle ustanovení § 59 poslední věty správního řádu je předvolaný povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Jak výše uvedeno, přestupkovou věc lze projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012,

č. j. 1 As 55/2012-32: „zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41). Krajský soud dává v hodnocení řádnosti omluvy zapravdu žalovanému, který jednoznačně dospěl k závěru o účelovosti jednotlivých omluv, jejichž účel byl pouze toliko „taktický“, žalovaný správně na straně 11 svého rozhodnutí podotkl, že: „Vysoká koncentrace náhle se vyskytujících krátkodobých zdravotních indispozic obviněného vždy bezprostředně před termínem ústního jednání, a s omluvou až bezprostředně před nařízeným ústním jednáním, tvoří pevný řetězec nepřímých důkazů pro závěr, že omluvy obviněného lze považovat za skutečně jen (ne)vhodné procesní taktizování vedoucí k dosažení zániku odpovědnosti za přestupek, a nikoli za uvědomění správního orgánu o důležitých důvodech bránících obviněnému ve výkonu jeho procesních práv.“ Krajský soud doplňuje, že v daném případě je namístě pochybovat též o včasnosti podané omluvy, neboť je zjevné, že žalobce věděl o důvodech pracovní neschopnosti již dne 16. 9. 2012, přičemž s omluvou vyčkával jedenáct dní, tedy neučinil tak bezodkladně (srov. ust. § 59 poslední věty správního řádu), a konečně je potřeba dodat, že z omluvy ani z neformálního potvrzení ze dne 27. 9. 2012 není patrný důvod pracovní neschopnosti, v důsledku čehož nelze posoudit důvodnost omluvy jako celku – především za situace, kde se jedná již o třetí omluvu stejného druhu. Soud uzavírá, že omluva žalobce z ústního jednání konaného 1. 10. 2012 nebyla řádná a správní orgán I. stupně nepochybil, pokud ústní jednání bez přítomnosti žalobce konal.

Žalobce v žalobě poukazuje na skutečnost, že s ohledem na jeho nepřítomnost na ústním jednání se nemohl účastnit výsledků zasahujících policistů a provádění dokazování jako celku. Krajský soud k těmto bodům žaloby konstatuje, že obsahem správního spisu je protokol o ústním jednání ze dne 1. 10. 2012, jenž obsahuje záznam o jednotlivých listinách, které správní orgán I. stupně použil jako podklad pro své rozhodnutí (v souladu s ust. § 53 odst. 6, věty první správního řádu), kterého se žalobce, jak popsáno výše, bez náležité omluvy neúčastnil. Ze správního spisu je patrné, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z důkazů, které byly ve správním spise založeny před ústním jednáním. Při ústním jednání, jehož se žalobce neúčastnil, provedl správní orgán I. stupně výsledky zasahujících policistů. Žalobce měl možnost se se všemi podklady seznámit a vyjádřit se k nim kdykoliv předtím, ale i při ústním jednání dne 1. 10. 2012. Této možnosti, jak bylo uvedeno výše, však nevyužil. Za této skutkové situace nebylo třeba, aby správní orgán I. stupně stěžovatele zvlášť vyzýval k projednání podkladů rozhodnutí. K tomu shodně k prakticky totožné situaci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010-76: „... smyslem ustanovení § 36 odst. 3 s. ř., který stanoví, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je jim umožnit, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí měli možnost uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že tento smysl byl v daném případě naplněn, neboť stěžovateli v nyní posuzovaném případě nebyla jakýmkoli způsobem upřena možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k námitce porušení práva na spravedlivý proces uzavírá, že neshledal, že by bylo jakýmkoli způsobem stěžovateli odepráno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhopvat důkazy

a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí. Naopak naznal, že to byl sám stěžovatel, kdo nebyl činný a svá zákonem zaručená práva si řádně nehájil, ačkoli o následcích svého jednání byl řádně poučen. Proto tyto námitky směřující proti porušení práva na spravedlivý proces neshledal důvodnými.“ Soud k této námitce uzavírá, že neshledal, že bylo jakýmkoli způsobem žalobci odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhnout důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Krajský soud tedy uzavírá, že shora popsané žalobní námitky jsou nedůvodné a plně na ně dopadá názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010-76.

Krajský soud se neztotožňuje ani s třetí námitkou žalobce. V případě, kdy přestupek nebyl policisty nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), představuje věrohodné svědectví policistů zpravidla dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Této povinnosti v nynějším případě správní orgány dostaly. Jelikož přestupek není nijak zachycen, musí se správní orgán hlouběji zabývat věrohodností a konzistentností výpovědí policistů, porovnat je s obranou žalobce a dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výslechem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013 č. j. 6 As 22/2013-27, bod 17). Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).

Krajský soud konstatuje, že výpovědi policistů v nyní posuzovaném případě netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči žalobci. Výpovědi policistů jsou konzistentní, bez vážných rozporů. Oba policisté se především jasně shodují v tom, že pozorovali ve zpětných zrcátkách vozidlo řízené žalobcem při předjíždění jiného motorového vozidla (Škoda Fabia), nadto svědek nstržm. S. vypověděl, že přestupek sledoval též přes okno pátých dveří poté, co se otočil od zpětného zrcátka. Z výslechnů též jednoznačně

vyplývalo, že svědek nstržm. S. byl spolujezdcem a svědek pprap. C. byl řidičem policejního vozidla. Oba svědci se dále shodli v tom, že vozidlo žalobce sledovali po celou dobu od spáchání přestupku do jeho zastavení a nemohlo dojít k záměně řidiče. Tato svědectví se žalobce snaží vyvrátit videozáznamem, který za tímto účelem pořídil. Na rozdíl od předpokladu nezainteresované výpovědi policistů je vysoce pravděpodobné, že osoba, které postih za přestupek hrozí, není ve věci

nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Videozáznam – jak byl přehrán u dnešního jednání – pak není schopen vyvrátit svědectví policistů, a to i přes vysokou míru sugestivity komentářů osob, jež se na pořízení záznamu podílely. Z videozáznamu naopak plyne, že se jedná o skutečně relativně přehledný úsek s minimem mírných zatáček a nikterak významnými převýšeními, které neznemožňují ztotožnění vozidla pronásledovaného hlídkou policie (jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí).

Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada *in dubio pro reo*) (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Výše bylo vysvětleno, proč předložený videozáznam ani případné místní šetření nemohly skutkový stav zjištěný výsledkem policistů samy o sobě zpochybnit. Správní orgány v takovém případě nebyly povinny tyto důkazy vyvracet dalším dokazováním. Správní orgán musí svůj postup řádně vysvětlit, což žalovaný učinil.

Krajský soud rekapituluje, že žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl shledán důvodným. Proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 27. října 2015

Mgr. Jiří Gottwald
samosoudce